

Paul Klee

[Пауль Клее](#)

Hol volt, hol nem egy piktor, Paul Klee,
Hegyeken túl, hetedhét határban.
Sok-sok színes plajbással az allé
Fái közt ült naphosszat magában.

Rajzolt pár száz négyzetet meg hurkot,
Afrikát, fiút az állomásra,
Égszínkék pendelyben ördöglurkót,
Csillagot s vadat a menny falára.

De nem alkotott a ceruzája
A világról igazolványképet,
Melyen sorakoznak regulázva
Víz és város, emberek s a gépek.

Azt akarta, hogy vonalak, foltok,
Mint a tücskök júliusi éjen,
Érthetően szóljanak, megoldott
Nyelvvel, és egy szép reggel a képen

Felkomorlott szárnya, homlokorma
A halál sötétlő angyalának,
Megértette Klee, ütött az óra,
S búcsút mondott Múzsának, barátinak.

Majd lehunyta a szemeit is Klee,
Soha még ily gyászos, szürke hajnal!
Ám ha Klee bőszebb lett volna kissé,
Naturálisabb lett vón az angyal.

Az az angyal jól megrázta volna
Csontjainkat, s akkor aztán végünk!
Mint a piktor, hullanánk a porba.
De mondjátok: hát kell ez minékünk?

Jobb a múzeum a cinteremnél,
Sétálhattok olykor, s főleg élve,
Ott, hol sorba rakva lóg Paul Klee
Sok-sok furcsa, kék és sárga képe.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) [→](#)